

Anvendelse for mere. Nu er der altsaa foreslaaet og af Folketinget vedtaget, at Forskellen under de efterfølgende Omstændigheder skulde kunne udbetales til Hjælpekasserne for Aaret 1911—12. Kommunernes Tilskud til Hjælpekasserne har nemlig i 1910—11 udgjort tilsammen 1,341,461 Kr. For 1911—12, hvor der ikke har været givet nogen ekstraordinær Bevilling paa Grund af ekstraordinær Arbejdsløshed, var der kun 250,000 Kr., den normale Bevilling til Hjælpekasserne, til Stede, hvorved altsaa Hjælpekassernes Bestyrelser rundt omkring faa noget mindre, end de tidligere have faaet. Da de Beløb, som de selv have betalt, ere blevne saa store, har nu den højtærede Indenrigsminister ment at kunne foreslaa, at det Beløb, han nævner er blevet tilovers af den ekstraordinære Arbejdsløshedsbevilling for 1910—11, de nævnte 95,000 Kr., kan gives her ved Tillægsbevillingsloven til Hjælpekasserne. Jeg vil nu ikke her komme ind paa en Kritik af Begrundelsen af dette Forslag, som er den, at der i Hjælpekasselovens § 14 staar, at hvad der et Aar maatte blive tilovers af 250,000 Kr., kan overføres til det næste. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa det mindre berettigede i den Analogi, her er dragen, men jeg vil gerne her oplyse, at den højtærede Indenrigsminister har forhandlet med Landstingets Finansudvalg om dette Spørgsmaal, men at vi ønskede at faa dette Spørgsmaal sat i Forbindelse med Afgørelsen af Spørgsmaalet om Hjælpekassernes Opgave i det hele taget. Siden Aaret 1909 er nemlig som Følge af en Resolution af den tidligere Indenrigsminister, Munch, Hjælpekassernes Stilling faktisk bleven en ganske anden end den, de have ifølge Loven. Forholdet er det, at i Efteraaret 1909 har Indenrigsministeren paa et fra Købstæder fremsat Spørgsmaal om, hvorvidt det kunde være lovmedholdeligt, at der mellem Kommunalbestyrelsen og Hjælpekassebestyrelsen blev truffet Aftale om Overflytning af Personer fra Fattigvæsenets til Hjælpekassens Forsorg, under 9. November 1909 svaret, at Ministeriet ikke saa nogen Hindring for, at man traf saadan Overenskomst om

at overføre disse under Fattigvæsenet værende Personer til Hjælpekasserne, og denne Besked, som ganske vist blev givet til de enkelte Forespørgere, men offentliggjort, er selvfølgelig samtidig gældende for alle andre Kommunalbestyrelser i deres Forhold til deres Hjælpekassebestyrelser. Dette blev altsaa af os fremdraget i Finansudvalget, og der rettedes fra dettes Formand en Opfordring til den højtærede Indenrigsminister om at bringe denne Afgørelse af en Forgænger ud af Verden, da den ikke blot var stridende mod Hjælpekassens Aand og Hensigt, men ogsaa mod Ordene i Hjælpekasselovens § 4. Dernæst have vi under Behandlingen af Spørgsmaalet om Indfødsret med det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Johnsen) som Ordfører bragt dette Spørgsmaal frem igen, og den nuværende Konseilspræsident, der den Gang fungerede som Indenrigsminister, betegnede denne Besvarelse af den tidligere Indenrigsminister som meget bestridelig og delte ganske vort eller rettere vor Ordførers Syn paa den hele Sag. Ministeren mente, at denne Afgørelse neppe var forenelig med den bestaaende Lovgivning, eftersom Staten paa den Maade kom til at bidrage til Kommunernes Fattigudgifter i Modsætning til, hvad der var Lovens Aand og Ord, han lovede, at Spørgsmaalet skulde blive taget op til nærmere Overvejelse, og udtalte, at den tidligere Ministers Besvarelse var mærkelig, og at han som Indenrigsminister ikke vilde have truffet en saadan Afgørelse, der gav Hjælpekasserne en Opgave at løse, som det ikke havde været Meningen at give dem. Imidlertid skete der ikke nogen Forandring, og det blev paa Hjælpekassedelegeretmødet i 1910 oplyst, at man nu i 30 Købstæder praktiserede den Fremgangsmaade, hvortil der var givet Adgang i Henhold til Ministerens Skrivelse, at lade Fattigvæsenet afløse af Hjælpekasserne, de Hjælpekasser altsaa, hvortil der ydes Statstilskud, og hvor Betingelsen for at faa Hjælp ifølge Loven netop er, at vedkommende ikke nyder Fattighjælp. Da dette var sket, bragtes Sagen igen frem her i Tinget i November 1911. Den nuværende Indenrigsminister var den Gang ikke meget tilbøjelig til at foretage en Ændring i sin